

Въ това време предъ нея вече свеждаше чело ромеецътъ Теодоръ Вранасъ, съюзникъ на латинитѣ.

Съ наскърбенъ гласъ той извести, че въпрѣки всички напомнания на императора, кардиналъ Пелагиусъ отново е хвърлилъ въ тъмница, оковани въ тежки вериги, трима ромейски епископи.

— Ние предпочитаме да се изселимъ въ Азия, отколкото да търпимъ по-дълго това потѣпкване на съвѣстѣта ни. Като последенъ опитъ ние написахме това изложение до Негово Светейшество папата. Затова молимъ Вашето застъпничество предъ Римъ за нашитѣ права.

Мария обеща да препрати молбата имъ до Инженити, заедно съ препорѣка и молба за справедливостъ. Следъ това извести на делегатитѣ, че на следния день ще чака съпругитѣ имъ за втора закуска.

Ромейтѣ се оттеглиха очаровани. Ала едва бѣха заглъхнали стѣпкитѣ имъ по скѣпнитѣ мрамори на кубикулумитѣ, когато съ най-голямъ бързина предъ бронзовитѣ врати на Буколеона спря кочията на кардиналъ Пелагиусъ. Съ гнѣвни стѣпки той развѣ моравото си расо изъ многобройнитѣ ротунди и галерии, като помоли веднага да бжде приетъ отъ байулата.

Следъ като го остави да почака четвъртъ часъ, Мария заповѣда да го поканятъ въ частнитѣ ѝ приемни. Дочака го права, застанала до работната маса на Исакъ-Ангелъ, съ любезна усмивка на устнитѣ. Като зърна легата, тя се отправи къмъ него и му цѣлуна рѣка, следъ това му посочи едно кресло отъ аксамитъ, везанъ съ златна сърма. А тя сама седна край масата.

— На какво дължа това приятно посещение, монсеньоръ?

Кардиналтътъ овладѣ за мигъ гнѣва си.

— Научихъ се, че преди мене тукъ е била приета делегация отъ ромейски първенци, мадамъ.

— Не сжъ ви измамили, монсеньоръ.

Той я изгледа съ блеснали въ лютина очи.

— И тѣ сжъ ви предали нѣкакво оплакване до Негово Светейшество, което вие сте приела да подкрепите?